

Κυθρέα - Ξεριζωμός 1974

των αδελφών Κωνσταντίνου & Θεοδόση Κοντού

Σ' άξενη χώρα, έρημη γη
Άπατρις περιφέρω
Το στεγνό μου κορμί
Ξεραμένο
Σαν απότιστο δέντρο
Κατοιασμένο,
Καταδικασμένο.

Κακιασμένη ψυχή
Κουρασμένο κορμί
Καρδιά αβάσταχτη στα βάσανά της.

Πώς να στηλώσω
Καρδιά και ψυχή
Πώς να στεριώσω
Στα δυο μου πόδια ένα κορμί;

Πόδια που αδέλγητα περπατούν σ' ένα τόπο ξένο, σκληρό, αδιάβαστο από την ψυχή, αγνώριστο από το κορμί, αναπόδεκτο από το αποστραγγισμένο είναι.

Πού η ελπίδα να στραφεί
Πώς η ρίζα να τραφεί
Πού οι φίλοι, οι συγγενείς
Σκόρπια φύλλα στην ανεμοβροχιά.

Βορά στον οίκτο των ανθρώπων –
όσοι μονάχα είναι ειλικρινείς –
Άντυτες ψυχές, γυμνά σώματα
Από ελεημοσύνη να ντυθούν.

Αποστερωμένο συναίσθημα
Σκέψη πηχτή.

Τα πλούτη που άφησες
Οι μικρές χαρές που δε θα ξανάρθουν
Ο καημός που θα γερνά αποστράγγιστος.
Κι εκείνη η μνήμη!
Η μνήμη η ανελέητη
Η μνήμη η παρηγορήτρα
Η μνήμη σαράκι φαρμακερό
Στην καρδιά στο μυαλό στο συναίσθημα.

Φαρμάκι κι ανάπαυση
Ανάπαυση και διεγέρση.